

אמא מתקלחת, מחליפה בגדים, מתאפרת מחדש, מזליפה בושם ומבקשת ממני להחליף את חולצת בית הספר לשמלה החגיגית שהביאה לי מוונצואלה. אנחנו נוסעות ומחנות ממש קרוב לבית הגדול, שתמיד עורר בי אימה. בית הפרפר המוקף גדר אבן וסורגים ובכניסה שוכב הכלב הענק השחור. אמא מצלצלת באינטרקום בעדינות, אך איש לא יוצא. אני מבקשת, "נו, אמא, הם לא שמעו כלום, צלצלי שוב". אמא אומרת, "רגע, בואי נחכה רגע", וכך אנו ממתינות שם יחד, אמא מחזיקה בידי ושואלת אם אני רואה את הכלב. לפתע מגיחה אישה זקנה ובידה סיגריה, ואחריה הכלב עיף וכבד. היא פותחת מבלי לומר דבר, וכשאנו מגיעות לפתח הבית היא אומרת, "לנה למעלה".

אנחנו עולות חרש-חרש, ואמא משתדלת להתקדם מבלי שעקביה יגיעו במדרגות ויפרו את דממת הבית. אנחנו נכנסות לאולם גדול שבפתחו הפסנתר השחור, ומן הקצה נגלית לפנינו לנה. שערה האדמוני עשוי בקפידה בסגנון פארה פוסט, והיא לבושה חולצת משי ורודה הקשורה בפרח ליד הכתף. "כן, שלום, נינה, נכון?" היא פונה לאמא, ואני אומרת כן, והיא ממשיכה, "נו, טוב, בואי נבדוק אם יש לה שמיעה מוזיקלית, אם זה מתאים". היא נוקשת כמה צלילים על כדור מעץ וממבטה אני מבינה שעליי לחזור אחריה. אני מנסה לעקוב אחר הצלילים, ומשתדלת מאוד לזכור את הקצב. בכל פעם הצלילים נהיים סבוכים יותר, והיא אומרת, "לא ככה" "לא טוב" "עוד פעם", ולבסוף "טוב, בואי נראה בפסנתר", ולאחר שאני מנסה את מזלי בפסנתר היא אומרת, "לא, לא, לא", ומכסה את הפסנתר, כמעט על אצבעותי. אז היא פונה לאמא ואומרת, "תראי, אולי יש משהו, אבל אני לא יודעת, אם את רוצה נתחיל בשיעורים, אבל צריך להתאמן". היא מדליקה סיגריה ארוכה, ואני מהופנטת אל ציפורניה הוורודות וידה הדקה והמטופחת שבה מבהיקה טבעת שזורה ביהלומים.

אמא אומרת תודה, משלמת לה על חודש מראש, ואנו יוצאות בשקט. כך עוברים כמה שיעורים. אני משתדלת מאוד להתאמן אצל תמר חברתי על היצירות שלנה מבקשת ממני ללמוד. חיש מהר אני לומדת תווים, אך לנה אומרת, "את למדת או שאת מתאמנת עכשיו? לפה באים ללמוד, לא להתאמן". ובמקרה אחר היא אומרת, "תסתכלי על הפסנתר, לא עליי". ובאמת אני מתבוננת בה כמי שחווה בפלא ראשוני שהעין לא שבעה מלעכל אותו. המראה ההדור, עורה החלק, עיניה הירוקות, אפה הזעיר והסגנון המסתורי מרתקים אותי אליה, ואני רק מקווה שהיא תחייך ולו רק פעם אחת. אנו מסיימות את השיעור, ולנה אומרת, "נינה, אני מקווה שלפעם הבאה תתאמני כמו שצריך, ככה זה אי אפשר".

אני מגיעה הביתה, ואמא שואלת איך היה אצל לנה. אני אומרת, "אָה... בסדר", ואבא שואל, "מי זו לנה?" "La mujer de Weiner el millonario", אשתו של וינר

המיליונר, עונה לו אמא. La maestra de piano que no tiene niños, המורה לפסנתר שאין לה ילדים. אני עולה לחדר, ואמא שהרגישה שפני נפלו יושבת לידי במיטה ושואלת, "איך הולך?" "לנה חושבת שאני צריכה להתאמן יותר", אני מספרת לאמא. אמא מציעה שאתאמן אצל חברתי תמר, אבל תמר לא נותנת לי את הפסנתר כשאני מבקשת, ואני מתאמנת על השולחן. אמא מבטיחה שאם אתמיד אצל לנה היא תקנה לי פסנתר. Te lo prometo, מתחייבת אמא, שאותה הכריחו ללמוד פסנתר שנים ארוכות בקונסרבטוריון שבטיטואן, והיא התייחסה אליו כאל מכונת כתיבה.

יום שני בארבע ואני שוב עולה במדרגות אל לנה. הפעם התאמנתי המון, ולמרות שהמינואט של באך היה קשה הצלחתי לנגנו בלי הפסקות ובלי התלבטויות. קיוויתי שלנה תחמיא לי ולא תרצה להפסיק את השיעורים כפי שאימה, והנה אני מסבה את מבטי אליה והיא אוטמת אוזניים בשתי ידיה בהפגנתיות. אני מתבוננת בה, והדמעות פורצות מעיניי, אני בוכה ומנסה להחניק את קולות ההשתנקות, אך הקול בוקע ממני חזק יותר ויותר. לנה קמה ומביאה לי מים בכוס זכוכית מהודרת ועבה, אך בלגימה הראשונה אני מריחה ריח משקה חריף מהכוס, שרידים שאי אפשר למחות בשטיפה. אני בולעת את הלגימה בקושי, והיא אומרת לי כמעט בלעג, "תשתי, תשתי, תירגעי". אני שוב פורצת בבכי ומצליחה לומר, "לא, אני לא ארגע, אני לא ארגע". לנה שותקת ומסובבת את גבה אליי, וברגע של אומץ אני קמה ואומרת לה, "את בחיים לא תביני מה אני מרגישה, כי אין לך ילדים", אני רצה במורד המדרגות, עוקפת את הכלב, ויוצאת מן הבית מבלי לשוב אליו עוד לעולם.